

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

§. III. Ideo autem nihil tibi adiici vult Deus, ne statim te tui status fastidium subeat, illumque in eum qui tibi non conuenit, commutare velis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

(puerorum instar) seu fortunam (quæ virorum est infantia) invidere, & impalescere alienis bonis? Tibi sanè malè facis, alteri quod sit meliusculè. an non id est puerum agere in virili ætate, & in senectute maturâ infantia vitii implicari? O si ditior essem inquis, si locupletior, si opulentior, quid non agerem? Acturus quid esses, videbimus id porro deinde. Quid verò iam agis per tot vota, inaniaque desideria? nihil sanè nisi tuam quietem inturbare, eosque in animo tuo excitare tumultus, quibus tandem immarcescis. Comede si sapis quem tibi porrigit panem Deus, gratiasque age pro viribus maximas: candidum si dederit, bene tibi erit; atriozem si obtulerit, non erit vt reris malè. *Da quod vis dicebat piissimus Deoque totus deuotus Thomas à Kempis & quantum vis, & quando vis. Domine tu scis qualiter melius est, fiat hoc vel illud sicut volueris.*

§: III.

Ideo autem nihil tibi aduici vult Deus, ne statim te tui status fastidium subeat, illumque in eum qui tibi non conuenit commutare velis.

19. **A** Nimaduerte iam si placet; plura tibi cum negantur bona Dei miserantis industriam, & sagacitatem. An non id li-
 quido ostendimus, & post multa tandem confessus es tu ipse, tuum tibi statum præ omnibus maximè conuenire, neque meliorem tibi eligere aut conficere potuisse te? Quid ergo iam plusculum commodi exoptas, minus vero aliquantulum laboris; plusculum diuitiarum, egestatis verò paulò minus. Certè hæc omnia tuum statum conficiunt, imo status tuus sunt vt mox explicabo. Hoc sanè nemo mihi iam negauerit, paupertatem administriculum esse & instrumentum quo Deus in eo te statu continet, quamdiu illum tibi censuerit conuenire. Statuamus igitur opificem esse te, ferroque subigendo operam impendere. Status is tibi conuenit Deo iudice. Tu interim opes expetis. Dentur sanè sed non à Deo, & rationibus tuis accedant aureorum decem millia. Quæro ego iam an tu tanto ditatus auro, fabrum posthac ferrarium acturus sis? Egone, inquires, ferro admouero manus iam auro

Homines passim cū parum rei ipsi adiciunt, de statu mutatio cogitant.

auro grates? minime verò. Quid ergo acturus posthac? omnia inquires cum venum prostant, munus mihi dignitatemque in Republicâ comparauero; sic viam commodè. Enim verò id mihi iam libeat carbonibus astare totos dies, & penes fornacem calidum frigidâ vesci carne & misero pane. An has miserias feram? ego tantâ cum pecuniâ, quæ miseriarum omnium vnicum est solatium? Non faxo ædèpol, herele tantam insaniam.

Sed male.

En vt non possessa tantum, sed & præconcepta tantummodò felicitas, tibi omnem attentionem memoriamque eripiat. An non illico factus es tuum tibi statum esse optimum? cur igitur in alium mutare vis, nisi quia pecuniâ tibi dementant caput? Huic incommodo præcauit Deus, nihil fortunæ tuæ cum adijcit, ne parum quidem; incredibile est quam paucis pennis opus sit, vt volare se posse, putet Icarus. Longè itaque melius est vt nullas habeat, ne appetat nocituras. Ah miser! quantò satius tibi est malleum gestare manu, quam sceptrum! fuligine carbonum quàm adulantium fumis afflari! quantò melius in incude tuâ fortunam, tibi cælestem fabricare! Hoc tute scis, tute fateris ipse; quid ergo ad minus profutura, imo ad nocitura tantopere anhelas? Hæc fanè duo combinare non possum: iudicas tuum tibi statum magis competere, & tamen reijcis. Aut igitur alterum nega, aut certè te intra limites tuo statui præfixos contine; eaque lubens suscipe & bona & verò etiam mala, quæ statum tuum constituunt aut illum necessariò comitantur.

Eligunt enim onera quibus ferendo non sunt.

Iam verò cum per diuitias huius vitæ difficultates miseriaque euasurum te existimas, erras planè. Illud occino: ô quantâ laboras in Charybde, Syrtem euadere cum conaris! Hoc certè ex Epicuro Seneca opportunè suggerit; *Multis parasse diuitias, non finis miseriarum fuit, sed mutatio.* Nihil veriùs, verùm ita præsentia abhorremus mala, vt futura nihili faciamus, dummodò euadamus illa. Nec etiam si in maiora incidimus incommoda, pensi habemus quidquam, modo præsentibus non vrgeamur, tanta est & tam temeraria mutandi libido. Faber ille ferrarius, qui fortunam sibi magnam pecuniâ coemere statuerat, eam inquam quam sibi malleo non poterat effingere, nec in incude fabricare; tum cum miseras sui status euadere conatur, in alias longè grauissimas quas secum fortuna trahit incidisset infelix; & quidem minime miserandus, vt qui eas ita adamarit.

Vt etiam auro coëmerit. Verum id quidem est quod fuliginem opificinæ, malleorum ictus, incudis fragorem, miseriaeque frugalis mensæ datum fuisset euadere, felici, quia alias miseriae in-experto: at verò cum ipsi iam locupleti & opulento, caput litibus cœpisset obtundi, vidissetque euocationibus contestatione-que facta sese in ius abripi, rationes exigi, census denegari, nec nisi per multas altercationes exhiberi; rursus mendacijs, periurijs, adulationibus, commendationibus importunissimè implicari se: tum certè credo complicatis manibus, erectoque in cælum vultu millies exclamaturum, Ah miserum me! quanto facilius mihi fuit ventum follibus camino facere, quam Fortunæ ventis imperare! quanto commodius fuit malleorum ictus perpeti, quam quibus nunc contundor miser! ad mensuram cadebant illi, eosque excipiebat incus; vndique me impetunt hi, sine mensurâ quidem sed non sine pondere. O quanto nunc meliùs mihi foret incudi meæ malleis incumbere, quam esse Fortunæ incudem! quàm curis expers lætusque forcipe versarem ferrum, qui ab auro ipsemet meo tam crudeliter exagitor! nimium hæc grauis fors est, humeri impares, oneri ferendo non sum.

32. Sapis profectò cum sic loqueris, quod verò tibi nisi experto videre non licet, nec fortè cupidine nimiam excæcatus videre non vis, id quidem Deo antequam eueniat, est longè perspectissimum; & ne eueniat, magna ipsi est cautio. Nouit ipse quæ cuique statui immixta sunt onera, nouit quid tuæ ferant vires; omnibusque rite expensis, illi te applicat conditioni cui ferendo sis par. Paupertatis si te incommoda nimium grauant, certum id tibi sit diuitiarum te incommodis opprimendum; quin imo ne commodis quidem bene ferendis parem fore. Neque si diues es, & in dignitate positus, de tuis etiam incommodis conquerere, nec plebeia conditionis tranquillitatem tuam indignabundus præfer; nam tua qui tam molestè persers mala tot vndiq; commodis circumseptus, certè molles nimium tenerosque humeros paupertati sustinendæ supponeres. Nouit ista qui vires oneri, oneraque viribus summâ accuratione & industriâ attemperauit, alijs vt idem verbis dicam, statum ita composuit, vt stare in eo possis & persistere. tu statum tibi cum præstruis, casum tibi machinaris imo & occasum.

Optimè nouit Deus quid quisque ferre possit.